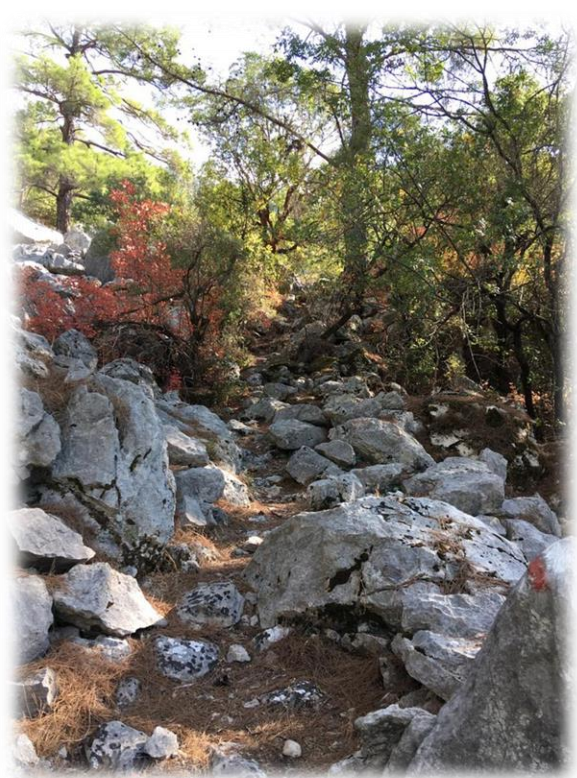

We brengen ook nog een bezoek aan een aquaduct uit de Romeinse tijd en genieten van de magnifieke zichten over de baai onder ons. Het aquaduct van Patara werd gebouwd tijdens het bewind van Claudius en gerenoveerd/deels herbouwd onder Vespasianus na een

aardbeving. Het vervoerde water uit bronnen nabij het dorp Islamlar op 680 m boven zeeniveau over een afstand van 22,5 km naar Patara op 50 m boven zeeniveau. Het aquaduct omvat vijf bruggen en een stuk onder druk staande leiding, een omgekeerde sifon die plaatselijk bekend staat als Delikkemer. Er lijken minstens twee fasen te zijn in de ontwikkeling van het aquaduct.

We eten wat lekkers in een plaatselijk dorpsrestaurantje.

De bus moet halt houden voor een kudde geiten. We stappen dan maar even uit om de geiten te begroeten en er enkele foto's van te nemen.

Eens de geiten uit de weg zijn zetten we onze tocht verder en zet de bus ons af aan het begin van de wandeling.

We bezoeken een oude nederzetting in de buurt van het dorpje Kilicli. In de nederzetting treffen we nog de restanten van een kerk aan, meerdere graven en waterputten. Alle graven

zijn opengebrouwen door rovers. Het gebeurde immers meermaals dat men goud en sieraden bijzette in het graf van de overledene.

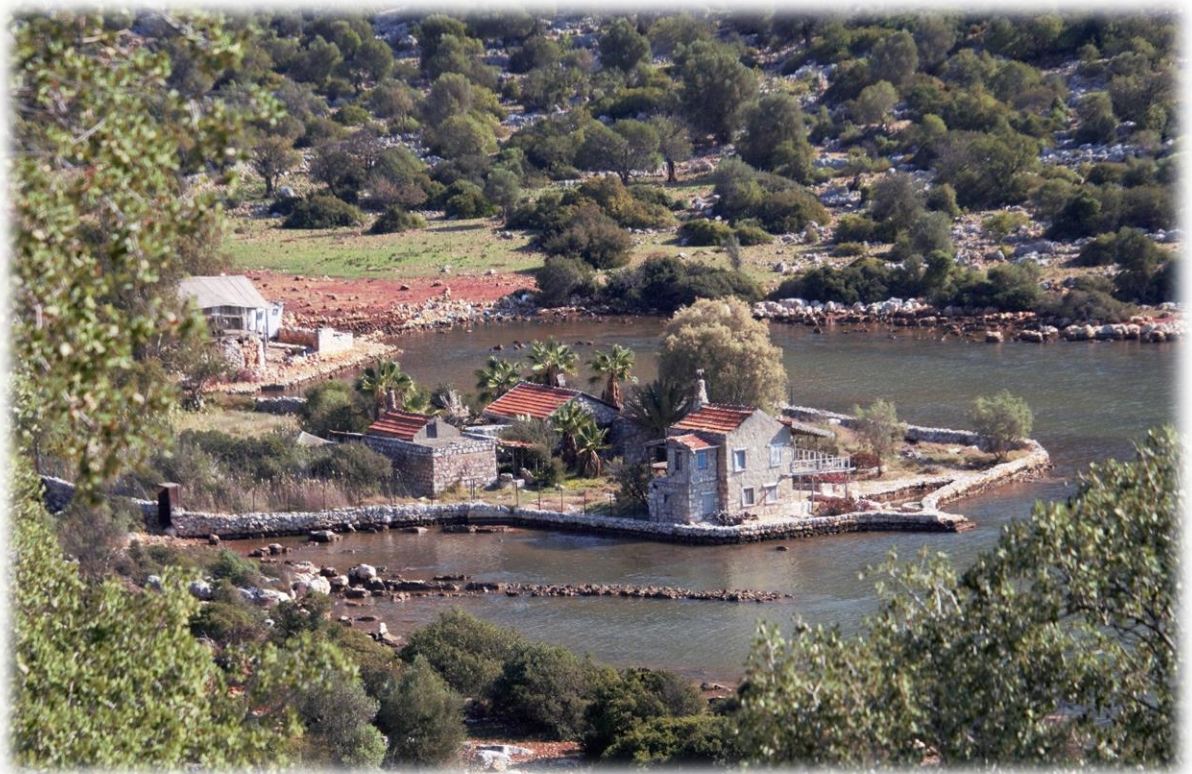
De wilde krokus bloeit hier van september tot april. Veldmuizen zijn er verzot op.

De *Dracunculus Vulgaris* of drakenwortel is een prachtige bloem al wil je hem niet in je tuin hebben. Als de drakenwortel in bloei staat, zoals nu het geval is, dan geeft de bloem gedurende 1 à 4 dagen een sterke geur af. De mannelijke exemplaren zouden de geur

verspreiden van rotte eieren, de vrouwelijke van rotte vis. De drakenwortel geeft die sterke geur af om insecten aan te trekken. De plant eet de insecten niet op maar bestuift ze en zo wordt het stuifmeel tussen de twee geslachten van planten overgebracht.

Een schilderachtig huisje op een schiereilandje. Tot twee jaar geleden woonde hier een kunstenaar die schilderde.

Geiten vindt men in Turkije overal. Geiten zijn in staat om zich in sobere omstandigheden heel goed te handhaven en voort te planten. Daarom werden zij vroeger vaak door arme

mensen gehouden, in plaats van koeien. Zij eet graag gras, kruiden, groenten, plantenscheuten, bladeren en boomschors. Een geit is een herkauwer.

Meestal trekt men de neus op voor het eten van geitenvlees. Evenwel is een stoofpotje van geit best wel lekker als men weet hoe je het dient klaar te maken.

De vijgencactus is een veel voorkomende wilde plant in Turkije. Sommige variëteiten zijn zelfs wintervast. De rode vruchten zijn vijgachtig, vandaar de naam. Sommige variëteiten hebben zeer smakelijke vruchten waar onder andere confituur van gemaakt wordt. Andere soorten worden enkel gebruikt als veevoeder. Een goede manier om een cactusvijg te eten

zonder zich te prikken aan de scherpe doorns is de volgende: men prikt de vrucht met een vork op en zet deze op een bord. Vervolgens snijdt men met een scherp mes beide uiteinden af en snijdt haaks hierop de schil door. Vervolgens rolt men met de vork (of met de hand, maar raak de buitenkant van de schil niet aan) het vruchtvlees uit de vrucht.

Deze cactussen dienen als gastheer voor de cochenilleluis. Uit het lichaamsvocht van de luis wordt de kleurstof karmijn gewonnen. De kleurstof karmijn wordt onder andere gebruikt in levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt karmijn terug gebruikt, onder andere in campari. Tot

de 19de eeuw werden cactussen dan ook gekweekt voor de karmijn. Nadien werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig.

We eindigen onze wandeling in Aperlai en nemen daar een privéboot die onze gids voor ons heeft gereserveerd. Wij zijn er dus de enige gasten.

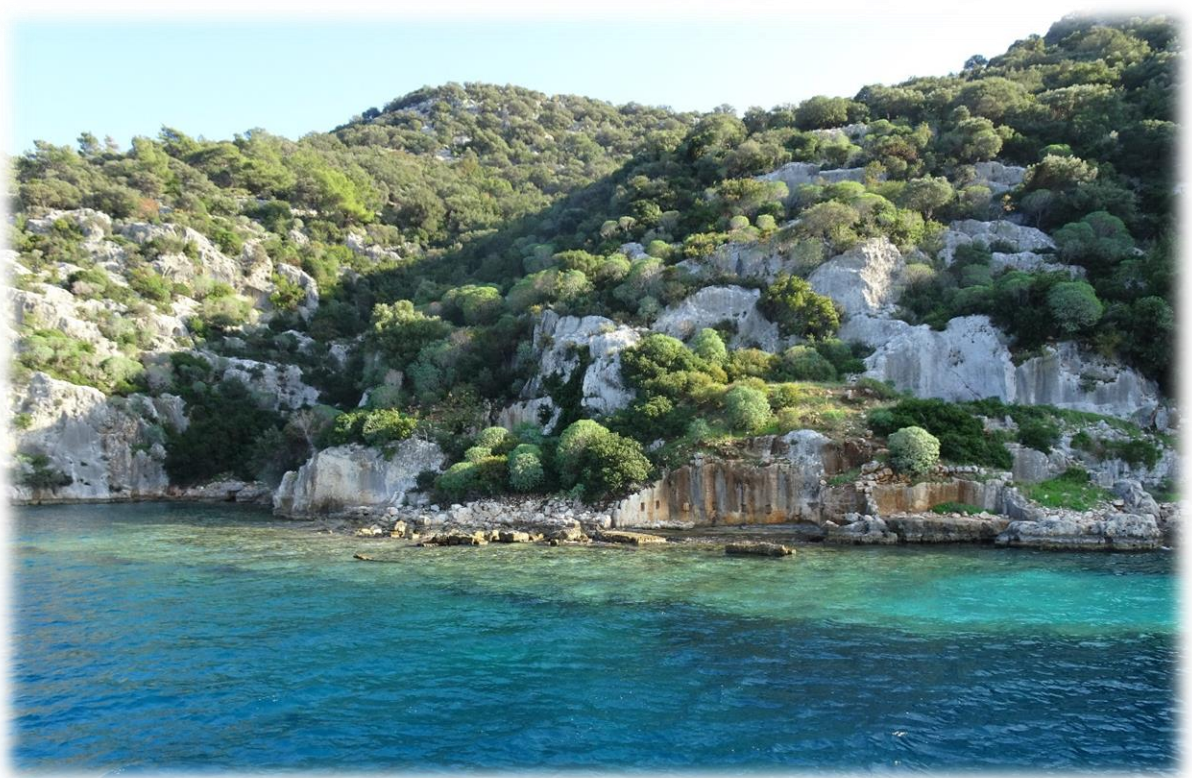
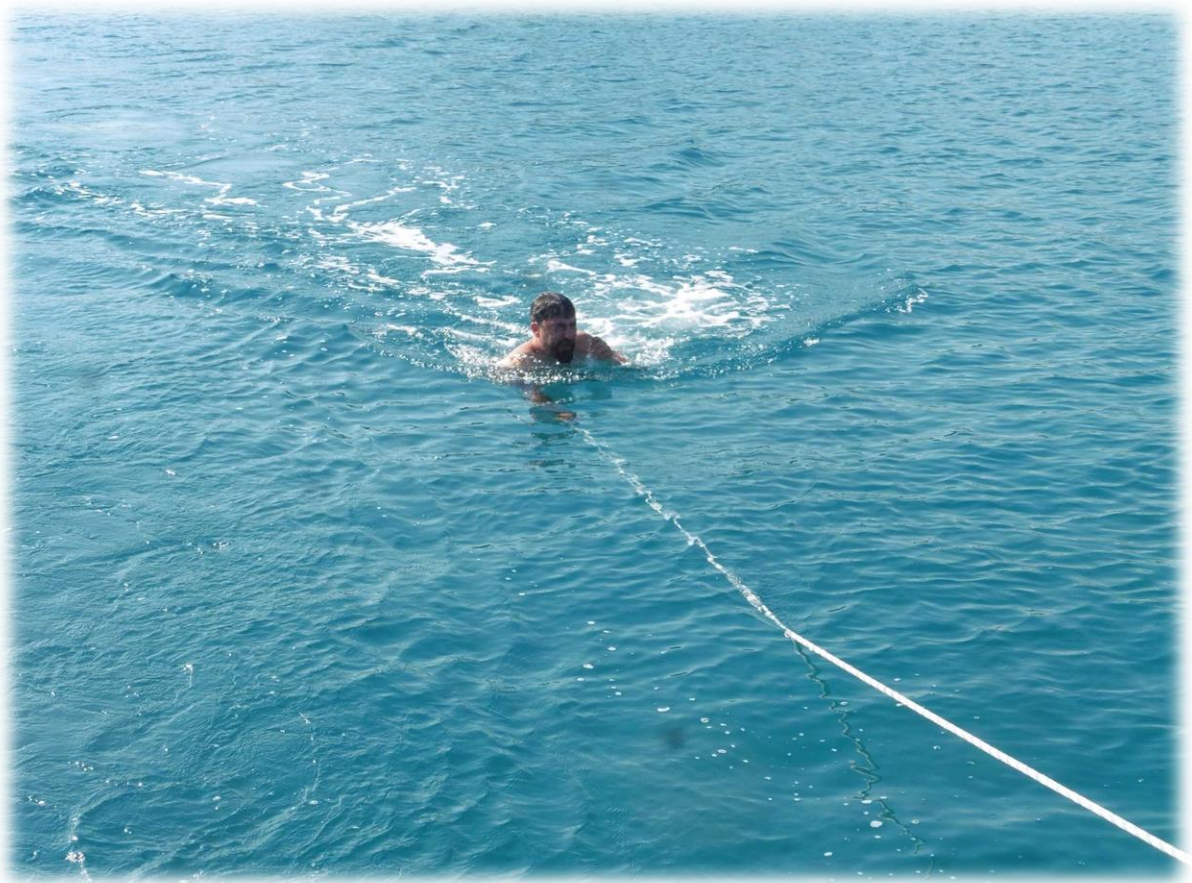
Enkele waterratten nemen een duik in open zee. Het zeewater is in deze tijd van het jaar lekker warm.

We eten op de boot waar men verse zeebaars heeft gebakken.

De vers gebakken zeebaars heeft gesmaakt.

Door aardbevingen staan er hier een aantal huizen onder water. Hier en daar kunnen we nog restanten zien van huizen.

Na het eten brengt de boot ons naar het schiereilandje Simena en bezoeken we er het dorpje Kaleköy dat enkel maar met de boot of te voet te bereiken is.

Het dorpje heeft een kasteelruïne en een moskee. We bezoeken beiden.

Een moskee is een gebedshuis binnen de islam. Een moskee kan ook een school zijn, een vergaderplaats, een sociaal centrum of een rechtbank. Moskeeën ontstonden om te worden gebruikt voor verschillende publieke functies: militaire, politieke, sociale en educatieve.

Scholen en bibliotheken waren vaak gekoppeld aan middeleeuwse moskeeën. De moskee fungeerde in vele islamitische landen voor de invoering van het seculier recht ook als Hof van Justitie. Ondanks dat veel sociale, educatieve en politieke functies van de moskee zijn overgenomen door andere instellingen blijft het een centrum met grote invloed.

Omdat het gebed centraal staat kunnen moskeeën sober van opzet zijn, maar vaak zijn het gebouwen met een uitgesproken architectuur. Bij de moskee staan een of meer lange, smalle torens: de minaretten. Deze verschenen vanaf het einde van de 7e eeuw. Vanaf een minaret

roept de meuzzin vijf keer per dag op tot het gebed. In Marokkaanse moskeeën speelt het getal 5 een belangrijke rol, vanwege de vijf zuilen van de islam.. Turkse moskeeën zijn traditioneel vaak geënt op de regelmatige achthoek (octagon).

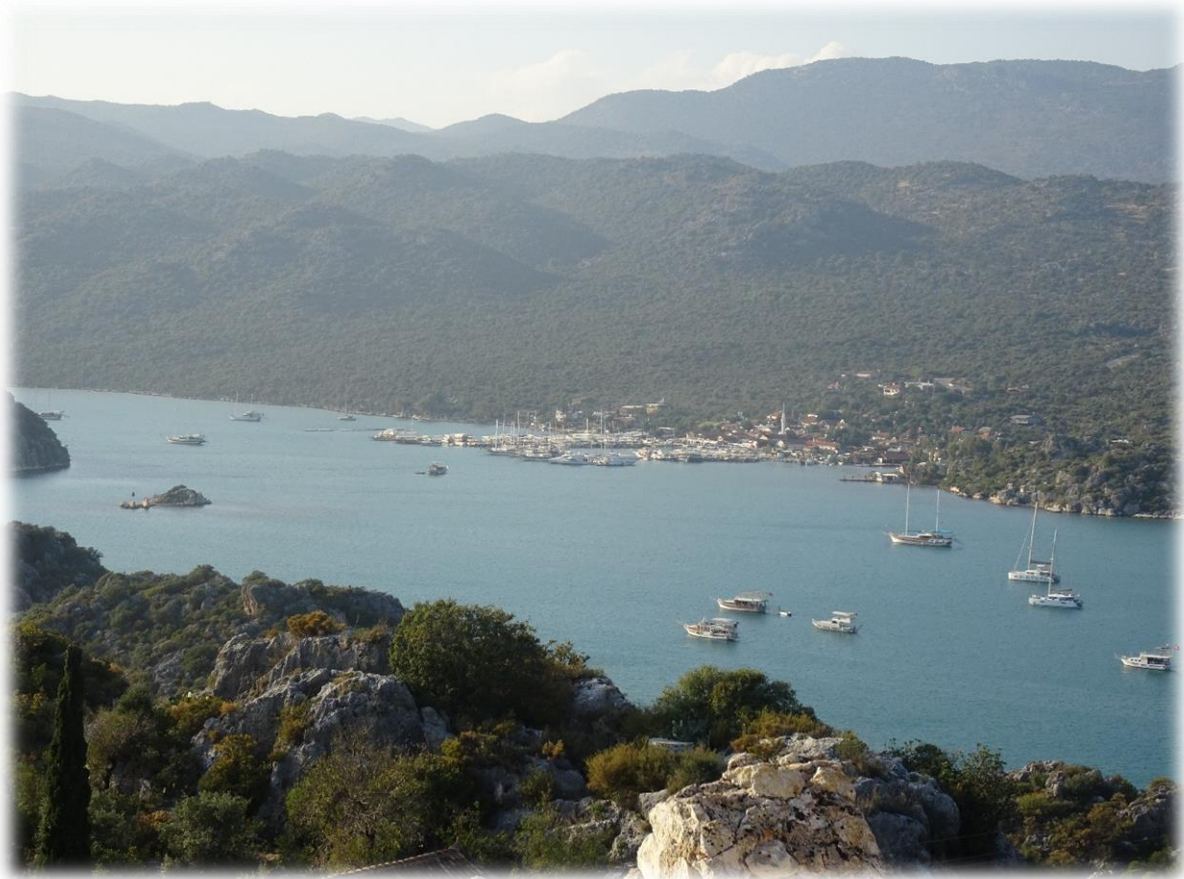

Binnenin de moskee is veel aandacht besteed aan de verlichting; er zijn geen zitbanken, maar men knielt neer op tapijten of matten. Men richt zich bij het bidden in de richting van Mekka.

Een muur in de moskee staat loodrecht op deze gebedsrichting. De mihrab is een nis in deze muur die de gibla aangeeft. Aan de kant van de mihrab kan ook een minbar, een soort preekstoel, zijn. Vanaf de minbar wordt de vrijdagse preek gehouden.

Traditioneel bidden mannen en vrouwen gescheiden van elkaar. Het op vrijdag gezamenlijk in de moskee bidden wordt als een verplichting beschouwd voor moslims.

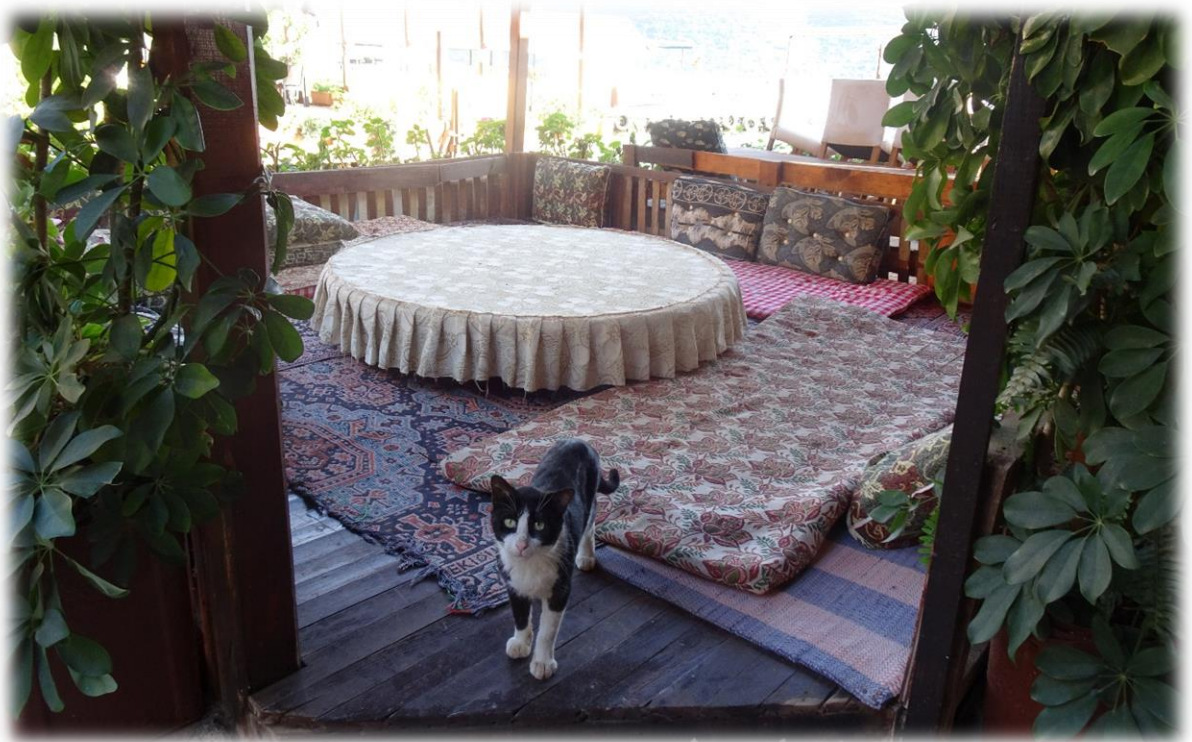
We moeten nog een kleine klim maken om tot bij de autobus te geraken. Een oudere dame uit het dorp maakt ons duidelijk dat we te traag stappen en vraagt ons om haar door te laten.

Een hoopje stenen in de bergen geeft de weg aan en is eigenlijk een soort wegwijzer, vooral zeer doeltreffend als het gesneeuwd heeft en bij mist. Men noemt dit een steenmannetje. Steenmannetjes komen wereldwijd voor. In het verleden zouden reizigers die onherbergzame

gebieden doorkruisten, de gewoonte hebben gehad om onderweg stenen op te rapen en toe te voegen aan het eerstkomende steenmannetje dat ze tegenkwamen. Men loopt van het ene steenmannetje naar het volgende (zichtbare) steenmannetje.

Chris laat ons weten dat er van uit België, bij de repatriëring, een verpleger zal meekomen om Chris bij te staan.

Fred neemt het woord om de gidsen en de medereizigers te bedanken.

Ik vond het zeer fijn om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd.

De kleine pijnjtjes en ongemakjes die veroorzaakt zijn door het wandelen zullen spoedig vergeten zijn.

Bedankt allemaal dat jullie erbij waren en voor het drinkgeld. Dat laatste had niet hoeven maar het doet toch wel altijd plezier, een teken dat men de begeleiding heeft gewaardeerd.

Ik hoop jullie allemaal terug te ontmoeten op een van mijn volgende reizen.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden.